

STEIGER

Cultuurcentrum Mene

jan/ feb/ maa '23

#02

Luc Dufourmont en Wouter Spaens
vertellen alles over hun nieuw project
'Riptunes'.

p. 06

Jens Dewulf neemt je mee achter de
schermen van onze theaterproductie
POLITIE + DIEVEN.

p. 18

Duik in de tentoonstelling 'BORDERLINE'
van fotograaf Paul D'Haese.

p. 28

cc
de steiger

@Karl Vandewoestijne

" MET DIT PRACHTIGE MAGAZINE WILLEN WE JOU INSPIREREN, VERRASSEN EN
UITNODIGEN. DE STEIGER BLIJFT EEN CULTUURHUIS VAN EN VOOR IEDEREEN.
LAAT JE OVERROMPELEN DOOR TALENT UIT ONZE EIGEN STAD OF GENIET SAMEN MET FAMILIE
EN VRIENDEN VAN ONZE FIJNE TENTOONSTELLINGEN EN VOORSTELLINGEN.
ALS SCHEPEN VAN CULTUUR BEN IK TROTS OP HET STEIGERTEAM.
WAT MOOI DAT WE ZELFS OP DE GRENS VAN ZOVEEL CULTUUR KUNNEN GENIETEN! "

Griet Vanryckegem

voorzitter cultuurcentrum
schepen van cultuur

Borderline

Menen als stad aan de grens: het blijft kunstenaars inspireren. Hoe die grens de geschiedenis van de stad bepaalde. Hoe de sfeer, de huizen, de mensen en de actualiteit in Menen beïnvloed worden door die Frans-Belgische grens: het is eindeloos fascinerend. Het is ook één van de elementen die Menen tot een unieke stad maakt. Want de grens is hier geen randfenomeen.

Kunstenaars laten zich er graag door inspireren. Ze dompelen zich graag onder in het thema of de typische sfeer die rond de grens hangt. Raymond van het Groenewoud gaat voor een concert bij ons al graag eens naar De Barakken voor een ijsje dat toch wat Frans smaakt. Hij houdt van de kleurrijke buurt, de sfeer van de grensstreek. Ook post-schlager fenomeen Willy Organ liet zich door de winkels en cafés in dezelfde buurt inspireren in aanloop naar z'n tentoonstelling en concert bij ons vorig jaar. Het S.M.A.K. bracht stukken uit hun museumcollectie naar Menen die refereerden aan grensthema's. Artistiek, thematisch, poëtisch of echt letterlijk op het doek zoals bij de schilderijen van Philippe Van Snick.

Ook de komende maanden trekt die grens een rode draad in ons aanbod.

De prachtige fototentoonstelling 'Borderline' met werk van Paul D'Haese brengt een andere, natuurlijke grens in beeld: die van de Noord-Franse kustlijn van Bray-Dunes tot Le Havre. Ons groots, nieuw en eigen theaterproject Politie + Dieven daagt lokale theatermakers uit om grenzen te verleggen en iets nieuws te creëren in samenwerking met professionals.

De grens is letterlijk en figuurlijk nooit veraf in Menen. We zoeken ze graag op, flirten er mee of verleggen ze.

Doe dat vooral ook en laat je inspireren door ons aanbod in dit nieuwe magazine!

“De grens is nooit veraf in Menen. We zoeken ze graag op, flirten er mee of verleggen ze.”

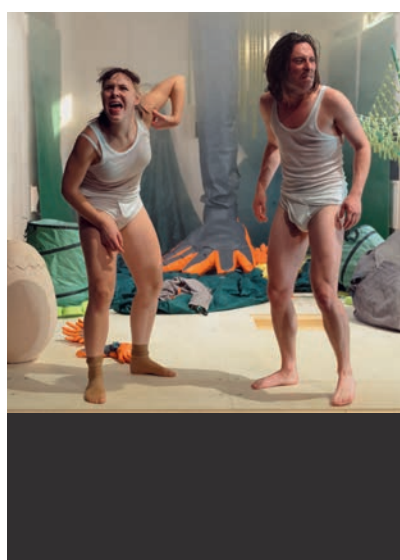
Tijdens het Lost Ideas festival (2017) trekt een groep mensen met draagbare cassettespelers van het stadsmuseum richting de grens. Dit onder begeleiding van Lee Ranaldo (Sonic Youth) en vooral héél veel geluiden.

Dive in

06

Cinema

10

Politie + Dieven

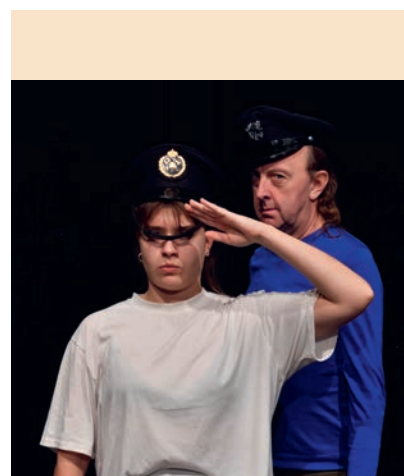
20

Borderline

28

Seizoenscolumnist

33

Jong gebroed

12

Throwback

15

Kinderen baas

16

In de coulissen

18

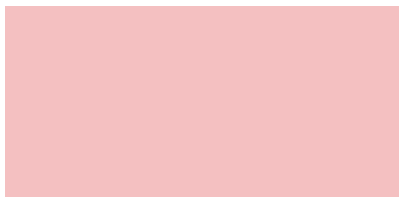
On the Road 42

De keuze van Gudrun	44
Do It Yourself - DIY	46

Vijf redenen 34

Uitgelegd	36
Fotografiecircuit	39
Vriendenpas	40

Hobby & vorming	47
-----------------	----

Agenda 48

“ONGEFORCEERD. WAT JE ZIET, IS WAT JE HOORT.”

Luc Dufourmont en Wouter Spaens bundelden een decennium geleden hun krachten bij IDIOTS – rechttoe rechtaan rock met rollende riffs. Brommerige brulboei Luc zoude toen al een muzikaal verleden mee bij onder andere Ugly Papas en Two Russian Cowboys. Psychedelica, cowboypunk, vettige blues, humor? Niets van dat alles bij Riptunes. De tap blijkt (even) afgesloten. Geen scheurende gitaren die het liefst met halve liters lauwe pils worden doorgespoeld. Neen, dit degusteer je best met een gesofisticeerde single malt. Riptunes is het nieuwe project van tweespan Dufourmont en Spaens. In september brachten ze hun eerste album uit. Dertig minuten, negen songs, negen vrouwen – én heel wat jubelende recensies.

Het begon bij June, een muze van amper enkele maanden oud?

Dufourmont: Zo'n vijf jaar terug kwam een fan op me af bij een 'On Stage With'-sessie bij het Wilde Westen. Hij vroeg me of ik geen song wou schrijven voor zijn dochter June – een meisje met een gehoorstoornis. Ik klopte aan bij Wouter met de vraag of hij niet nog ergens een song in een verborgen schuif liggen had.

Spaens: Ik had wel nog enkele dingen liggen die niet pasten binnen het universum van IDIOTS. Dingen die ik eerder voor mezelf schreef en waarop ik ook zelf de zang verzorgde. Toen de vraag kwam van Luc, vroeg ik hem om het eens in te zingen. De combinatie van zijn stem en mijn muziek zorgde voor weer een totaal iets anders.

Maar dat maakte het nog geen Riptunes.

Spaens: Dat kwam pas wanneer we echt de studio indoken. Het plan was altijd om

enkel gitaar en zang op te nemen. Producer Pieter-Jan Maertens opperde om er ook een drum bij te doen. Daarna bleek ook een pianist wonderwel te passen en ook een cello zou hier en daar voor extra kleur zorgen. Zo werd dan alles uitgeschreven.

Maar dat maakte het nog geen Riptunesplaat.

Dufourmont: Dankzij corona konden we een livestreamsessie opnemen met verschillende andere muzikanten. We strikten Ruben Vanhoutte, drummer bij onder meer Tamino, multi-instrumentalist Gunter Callewaert en cellist Frans Grapperhaus voor die samenkomst. Een magisch moment. Die gasten leken ons meteen graag te zien.

Spaens: We hadden nooit echt kunnen repeteren. Het was tijdens die sessie dat we de nummers van de plaat voor het eerst speelden. Ongeforceerd, wat je

ziet is wat je hoort. Luc en ik deden ons ding en zij dwarrelden errond met hun instrumenten wat zorgde voor een extra accent.

En Riptunes was geboren. Al moest het kind dan nog een naam krijgen.

Dufourmont: De naam was er eigenlijk eerder dan de sound. Voor Reveil werd ons gevraagd om iets te brengen op het kerkhof. Woduf of Spaduf, dat bekte toch niet echt. Riptunes deed dat wel – het is bovendien een merk van cassetteopnemers. Achteraf gezien dekt het met dat donkere randje ook de lading.

Spaens: Al zijn de songs voor interpretatie vatbaar. Wat voor een ander misschien zwart klinkt, lijkt voor mij lentefris. Er zit vaak wel een dubbele bodem in. Voor mij zijn de meeste songs ook persoonlijk. Als een fotoalbum hoort bij elk lied wel een bepaalde plaats.

Doodsdeuntjes – neen, zover willen we het niet drijven. Riptunes is het kommetje soep bij een herfstavond vol huilende wind en het dekentje dat de bijhorende kou doet vergeten. Anders dan anders, Dufourmont en Spaens kennende.

Spaens: Live is het zeker aanpassen. Waar IDIOTS knallen gas geven is en Luc Dufourmont als frontman voor de dynamiek zorgt, is dat nu wel anders. Bij Riptunes is hij een deel van de ziel van de band. Zijn doorleefde stem wordt hier ontdaan van alle ballast waardoor enkel de puurheid overblijft.

Dufourmont: Anders dan anders ben ik nu geen frontman. Met andere bands en projecten die meer lawaai maken dan dit, kan ik het beest los laten en hier probeer ik het toch zoveel mogelijk in zijn kooi te houden. Het is niet 'mijn' band waar ik het spel trek. Dat maakt me ergens ook wel wat bang. De krak in de stem, dat oneffen randje. Het is heel breekbaar. Heel fragiel.

Intussen kon het publiek de fragiele versie van Dufourmont en Spaens al ontwaren tijdens try-outs in Dranouter, Lauwe, Doornik en Ardoois. En zo is de kop eraf.

Dufourmont: De try-outs voelden aan als meer dan gewoon optredens. Het bleek een beleving voor zowel de bezoekers als voor ons. Het bleef wat zoeken voor mezelf, maar daar zijn try-outs nu eenmaal voor. Uiteindelijk kwamen zelf de meest kritische fans naar ons toe om te bevestigen dat we hen diep hadden geraakt.

Is dit dan het beste dat ze ooit maakten?

Spaens: De bescheidenheid gebiedt me daar niet op te antwoorden.

Onze eerste single Sheila wilde ik afhebben voor een vriend die het album niet meer zou kunnen beluisteren.

Toen ik hem de demo liet horen, vond hij het alvast het schoonste wat hij ooit hoorde. Het is ook de eerste keer dat ik iets uitbreng, dat er zoveel reactie op kwam.

Dufourmont: Nadat ik een tijdje terug onwel werd, bleek dat ik kamp met hartritmestoornissen. Soms durf ik wel eens te denken dat dit mijn testament is. Ik kan dan ook niet wachten tot we onze tweede plaat uitbrengen. Het materiaal is er alvast.

Fans van Nick Drake, Nick Cave en John Cale kunnen hun muzikale dorst laven met Riptunes in de Sint-Niklaaskerk in Rekkem.

Dufourmont: Een thuismatch in Rekkem en dan nog in de Romaanse Kerk, waar ik als kind wekelijks verplicht naar toe moest, dit had ik echt niet zien komen. Riptunes op een plek waar wekelijks afscheid genomen wordt van onze dierbaren, dat is op zijn plaats zeker?

- Joerie Dewagenaere

RIPTUNES

VR 20/01 | 20.15 U.

SINT-NIKLAASKERK | REKKEM

WOE 04/01 | 14 U.

6 +

Ook muizen gaan naar de hemel

Een muis en een vos komen samen in de hemel terecht. Er ontstaat een bijzondere vriendschap tussen de gezworen vijanden. In deze nieuwe wereld moeten ze leren hun natuurlijke instincten te bedwingen om met elkaar de uitdagingen van deze prachtige, maar spannende omgeving aan te gaan ...

DI 14/02 | 20.15 U.

AL

C'mon C'mon

Radiojournalist Johnny (Joaquin Phoenix) werkt aan een project waarbij hij verschillende kinderen interviewt over hun dromen en de toekomst van de wereld. Zijn zus Viv vraagt hem om op haar 9-jarig zoontje Jesse te letten terwijl zij moet zorgen voor haar man, die kampt met psychische klachten. Wanneer Johnny zijn neefje onder zijn vleugels neemt tijdens een roadtrip van Los Angeles naar New York en New Orleans, ontstaat er langzaam een unieke band tussen de twee.

CINEMA

ZA 25/02 | 14 U.

6 +

Raya & de Laatste Draak

In het verre Kumandra vormen vijf verschillende clans het land van de draken. De draken zijn echter al lang verdwenen, en Kumandra is binnengevallen door een duistere sinistere kracht. Raya is een eenzame krijger die een zoektocht start om haar wereld te redden en is vastbesloten om de laatste draak te vinden die volgens haar de macht heeft om Kumandra te redden.

DI 28/03 | 20.15 U.

12 +

Petite Fille

De 7-jarige Sasha heeft altijd geweten dat ze een meisje was, zelfs al werd ze geboren in een jongenslichaam. De gemeenschap weigert haar te behandelen als andere kinderen van haar leeftijd, op school, in de dansles of op verjaardagsfeestjes. Haar familie steunt haar en strijdt mee om haar anders zijn uitgelegd en aanvaard te krijgen.

i.s.m. De Gezinsbond en De Figuranten

EMMA

→ JONG GEBROED

“Misschien zijn we eigenlijk nog steeds een schreeuwend kind in de supermarkt.”

In NIETES zeggen theatermakers Kim Karssen en Hendrik Kegels volmondig “NEE!” tegen alles wat zich aanbiedt. Ans Van Gasse vroeg hen welke uitdagingen zo’n afwijzing van de wereld kan bieden.

Jullie maakten een voorstelling over dingen níet doen. Hoe begin je daar aan?

Kim Karssen: Dat is precies wat je normaal niet doet bij theater. We vonden dat heel leuk, dat er van alles niet mocht gebeuren. Maar we gingen er dan heel erg van uit dat als er dan iets is, dat het ook niet weg mag. Op een gegeven moment moeten al die dingen ook weer op het podium blijven.

Hendrik Kegels: Het gaat over nee zeggen als iets verandert. Als iets nieuw komt mag het niet binnen, maar ook iets dat er is mag niet weg. Wij zijn begonnen bij het begin. Een voorstelling begint, licht gaat aan, en dat mag niet. Omdat wij heel speelse makers zijn, hadden we voor we het wisten een scène van tien minuten alleen al daar over. De voorstelling speelt zich ook af in een doos, en die doos wil wél. Die wil ontwikkelen en biedt van alles aan, maar wij zeggen daar nee tegen. Boven of naast ons is er dus iets dat wel dingen wil veranderen.

Waarom wil die doos dan zo halsstarrig wél dat dingen veranderen?

Hendrik: Die doos is de wereld die continu verandert, en het gaat over twee figuren die daar niet zo goed mee om kunnen. De voorstelling zou ook vijf uur kunnen duren, want die doos zou voor eeuwig dingen kunnen ontwikkelen.

Kim: We houden er ook van dat er in voorstellingen twee dingen zijn: iets aan de oppervlakte en een soort tweede lijn. Zo zijn we ook terechtgekomen bij het ontstaan van het leven als thema in de marge. In de voorstelling gaat het in die tweede lijn over de hele geschiedenis van het leven. Die zie je dan in één uur. En daar hol je heel de tijd achteraan. Wanneer je bent gewend aan een dinosaurus, sterft hij alweer.

Hendrik: In evolutie zit ook dat idee van survival of the fittest. Er is zoveel uitgestorven wanneer er iets moest veranderen. Dat past heel erg bij dat idee van nee zeggen.

Slagen jullie personages er eigenlijk in om nee te zeggen? Het leven is verandering, daar kan je niet aan ontsnappen.

Kim: Ze slagen er wel in om het te zeggen, maar het helpt niet echt hé. Het is vooral heel wat tegenstribbelen en dan toch moeten toegeven. Er is ook een derde lijn van twee personages die daar een leven in aan het leiden zijn en heel de tijd niet willen tot het bijna afgelopen is. Dan willen ze plots wel. Je kan zo tegen zitten stribbelen, maar dingen gebeuren sowieso.

Hendrik: De voorstelling is ook heel energiek, want als dingen niet lopen zoals je wil komt daar heel wat woede bij kijken. Frustratie, gedoe, gestribbel.

Is het dan een voorstelling tegen stilstaan?

Kim: Misschien wel, je mag er ook iets anders in zien. Voor ons zit het wel op die lijn. Maar uiteindelijk houden wij er heel erg van dat een publiek er hun eigen lezing van maakt.

Hendrik: Wat je zegt klopt, maar het is ook niet de bedoeling om dat als een heel erg maatschappelijk, politiek idee aan te snijden.

Wat was de allereerste aanleiding bij het maakproces?

Hendrik: Het basisidee: hoe ziet theater eruit wanneer je altijd nee zegt. Het licht gaat aan, dat mag niet, maar wanneer het uit gaat mag dat ook niet. Je mag niet beginnen en niet eindigen. Dat is het startpunt.

Kim: Het is natuurlijk ook een 4+ voorstelling, dus dat ligt daar ook aan de basis. Kinderen horen heel de tijd dat ze heel wat dingen niet mogen doen, en voelen geen controle. Op een bepaalde leeftijd gaan ze nee zeggen. Iedereen kent het schreeuwende kind in de supermarkt, maar misschien willen we als volwassenen ook wel vaker nee zeggen. We zijn gewoon beter geworden in het verbergen van die frustraties. We zijn allemaal nog altijd dat schreeuwende kind.

De titel doet ook denken aan kindertaal, en hoe kinderen altijd het oer-conflict voeren van 'welles/nietes'.

Hendrik: Dat was natuurlijk ook een inspiratiebron. Het gaat niet zozeer over wel waar-niet waar, maar dat basisconflict zit wel in de voorstelling. Als publiek denk je ook plots: shit, dit is wél leuk terwijl ik nee ging zeggen. Dus dan zit je met een nee die eigenlijk ja betekent.

Vanwaar komt dat nee zeggen bij kinderen, denk je?

Kim: Ze horen heel de tijd wat ze wel en niet mogen, en nee zeggen is dan een greep naar de macht over hun eigen leven. Alles wordt voor hen bepaald. Daarnaast zijn ze zoveel eerlijker. Ze durven zeggen: 'nee ik wil niet met je spelen', terwijl volwassenen allerlei excuses gaan verzinnen. Het verschil zit hem er niet in dat wij minder nee willen zeggen, maar we doen het niet. Mocht iemand me plots elke dag vertellen wat ik ga doen of eten, denk ik dat ik ook wel even op de rem zou drukken.

Denk je dat sommige mensen meer ja moeten zeggen?

Hendrik: Als we toch even politiek gaan, denk ik dat we soms meer ja moeten zeggen tegen dingen die veranderen. Verandering is eng, maar brengt ook heel wat mee dat je nog niet had kunnen bedenken.

Kim: En je kan verandering ook niet tegenhouden. Je hebt natuurlijk het hele kapitalistische ding dat alles heel de tijd groter moet, daar zouden we wel wat vaker nee tegen mogen zeggen. Maar het echt andere, onbekende, daar zijn we zo gewend om uit angst nee tegen te zeggen en mag dat wel een tikje minder.

Omdat jullie voorstelling voor een deel over de oertijd gaat, heb ik een oertijdvraagje voor je.

Zijn jullie jagers of verzamelaars?

Kim: Ik krijg snel stress, dus ik denk dat ik het heerlijk zou vinden om veel te plukken en te verzamelen.

Hendrik: Ik ben zo huuselijk dat ik heel snel naar de landbouw zou zijn gegaan. Dat verzamelen met die bessen is maar een saai dieet. Worteltjes daartegenover, heerlijk!

Kim: Maar het is ook wel opvallend: ik heb eens gelezen dat het zoeken van je eten toen je grootste dagbesteding was. Mensen werkten veertig uur per week, en dat was eten zoeken. De rest van de tijd was helemaal vrij. Als wij nu tijd 'vrij' hebben, gaat dat net om eten te kopen en klaar te maken, de was te doen. Ik heb het gevoel dat het wel gezonder is om vrije tijd echt te gebruiken om te lanterfant en nee te zeggen tegen de drukte.

En toch is de voorstelling zo energiek. Nee zeggen vergt veel energie.

Kim: Ik denk dat mensen die heel graag nee zeggen echt een vermoeiend bestaan hebben. Daar kan je ook ongelukkig van worden. Je voelt ook al in dat woord, daar zit echt een duwend gevoel in.

Hendrik: Je voelt dat ook in ons spel. We spelen heel angstig, onwennig, en je spant je spieren heel de tijd op wanneer je dat doet. Dat is heel vermoeiend. Je vergeet ook soms te ademen, net als wanneer je echt bang bent.

Hoe reageren kinderen daar dan op?

Hendrik: Wel leuk. Ze gaan heel erg meedoen, maar ze vinden ons ook snel dom. Ze staan niet helemaal aan onze kant en vinden dat we toch sommige dingen moeten proberen. Het is wel altijd mooi dat ze op het eind ook niet willen dat het stopt. Ze vinden dat nee zeggen wel een leuke oefening in rebellie, maar ze vinden het toch vooral leuker wanneer ze zien dat die personages heel erg dom zijn omwille van wat ze doen. Het is ook wel gewoon echt een speelvoorstelling met veel spullen en heel wat fantasie, waardoor het ook lijkt op kinderspel. Kinderen spelen ook zo: dingen transformeren heel de tijd, een fles is plots een mens of zo. In die zin inspireert de voorstelling misschien wel tot spel.

Kim: De voorstelling is ook iets wat je thuis kan nadoen. Alle spullen die we gebruiken zijn eigenlijk schoonmaak- of tuinartikelen. Voor een deel wordt je dus gevoed in je fantasie, en voor een deel is het heel verwonderlijk om te zien.

Hendrik: Inderdaad. Try this at home!

- Ans Van Gasse

NIETES (4+)

Bronks & Artemis

DI 03/01 | 15 U.

THEATERZAAL | CC DE STEIGER

EERST - september '22
 theatervoorstelling
 © Stijn De Waegenaere

Kapitein Winokio - november '22
 Kleine bezoekers geven vol enthousiasme hun kunstwerkjes af voor de kapitein.
 © Leen Durnez

Kama & Seele - november '22
 reeks: 'In de Spiegel'
 © Hilde Roelstraete

Kinderen baas

Voor César (8) en Jeanne (5) uit Mene is het gebouw van ons cultuurcentrum geen vreemde omgeving. Techniekacademie volgen, volleybal spelen, de wekelijkse bezoeken aan de bib én een familievoorstelling meepikken, is voor het gezin Seynhaeve-Ledure een evidentie. Naast hun jobs en het openhouden van chocolaterie Atelier Rosa, maken mama en papa graag tijd vrij in hun agenda voor wat cultuur met de kinderen. Mama Lies vertelt ons meer.

© Karl Vandewoestijne

Naar theater gaan met de kinderen is iets wat vaker gebeurt?

We vinden het belangrijk dat onze kinderen al op vroege leeftijd met allerlei vormen van kunst in contact komen. We gaan sowieso vaak naar musea en pikken ook geregeld een theatervoorstelling voor kinderen mee. Naast de meer voor de hand liggende voorstellingen laten we ons ook graag verrassen door iets nieuws, iets onbekends.

Een voorstelling meepikken is een echt familiemomentje?

Ja, toch wel. Het is zo fijn om te zien hoe de kinderen het beleven en om hun reacties te zien. Ik moet zeggen dat we er zelf ook altijd heel erg van genieten. Toen we nog geen kinderen hadden gingen we eigenlijk ook al naar familievoorstellingen (lacht). De decors, hoe er met bepaalde materialen wordt gewerkt ... Ik vind het allemaal zeer boeiend. Als publiekswerker in het Museum voor Schone Kunsten in Gent werk ik veel met jeugdtheater. Dat in combinatie met mijn job als leerkracht beeld aan het Sint-Aloysiuscollege in Mene, maakt het voor mij sowieso interessant om familievoorstellingen te zien.

Wat is de mooiste voorstelling die jullie ooit zagen hier in het CC?

Dat moet toch wel Snøw geweest zijn van K.A.K. (Koekelbergse Alliantie van Knutselaars), een prachtige komedie voor kleuters over smeltend ijs in al zijn vormen en een verwijzing naar klimaatopwarming.

Om kinderen daar op die manier op zo'n jonge leeftijd al mee in contact te brengen vind ik belangrijk.

Ook NESTEN van Fabuleus was een zeer sfeervolle en tegelijk krachtige voorstelling die volledig was opgebouwd uit kartonnen dozen. Jeanne en César speelden daarna nog een hele poos met dozen in huis. Dat was heel mooi om te zien.

We mogen jullie ambassadeurs van familievoorstellingen noemen?

Als je kijkt wat er allemaal aan aanbod is in het Gentse bijvoorbeeld, dan is dat echt gigantisch voor kinderen die daar opgroeien. Het is goed dat een stad als Mene hier op inzet. De kwaliteit moet goed zijn maar dat is zeker het geval. Het gaat ook om de totaalervaring. Die puntjes sparen op de Uitpas bijvoorbeeld, daar zijn de kinderen gek op. Elke week scannen ze met veel plezier hun Uitpas aan de bib waardoor ze puntjes sparen en zo een cultuurcheque kunnen inruilen bij het Cultuurcentrum. Lezen wordt beloond met theater. Leuk toch?

familietheater

di 03/01 | 15 u.

Theaterzaal | CC De Steiger

Nietes (4+)

Bronks & Artemis

In 'NIETES' zeggen Kim Karssen en Hendrik Kegels volmondig "NEE!" tegen alles. Het publiek? Bah, NEE! Licht? Jakkas, NEE! Applaus? NEEEEEE!
Een onvergetelijke opkomst? Boe, NEE dank u!

NIETES is een parade van alles wat niet mee mag doen, en alles wat niet meer mee kán doen; dinosauriërs worden terug hun eieren ingeduwd, de Romeinen hebben niet eens een rijk, en ook Elvis Presley wordt al van de beeldbuis gehaald.

Een voorstelling waarvoor niemand is uitgenodigd, die waarschijnlijk niet gaat beginnen en nooit zal eindigen. Niets kan er gebeuren. Alles blijft voor altijd hetzelfde. Fijn!

Geniet na elke voorstelling verder in ons CCKaffee met een extraatje voor de kids in thema van de voorstelling!
Iedereen welkom!

di 21/02 | 15 u.

Theaterzaal | CC De Steiger

Ma Tache / Mijn Vlek (4+)

Cie. O Quel Dommage

Vandaag is het Rita's verjaardag, maar echt blij is ze niet. Haar kamer is opgeruimd zoals het hoort, haar kleren zijn netjes gestreken zoals het hoort, alles is netjes geregeld, ja, zoals het hoort. Pff, zoals het hoort ... Wat zou ze het graag eens anders zien!

Wanneer de lichtzekering het begeeft, slaat Rita's fantasie heerlijk op hol en krijgt ze verrassend genoeg toch bezoek voor haar verjaardag. Van een vreemde die, bij nader inzien, toch niet zo vreemd is als eerst gedacht ...

'Ma tache' is een visuele, woordloze voorstelling, waarin schaduw en schaduwspel centraal staan. De kracht van de verbeelding in combinatie met fris spel houden je aandacht gegarandeerd vast!

zo 19/03 | 15 u.

Theaterzaal | CC De Steiger

Hier zit niemand op te wachten (8+)

BonteHond & Orkater

Wat gebeurt er als je vergeet wat je allemaal moet behalen? En wat is een zinvol bestaan? Wat als niets meer moet en alles mag?

Vanuit een vurig geloof dat het doel alles heeft verziekt -het heiligt zelfs geen middelen- probeert BonteHond & Orkater voor één keer níet zoveel mogelijk mensen zo gelukkig mogelijk te maken.

'Hier zit niemand op te wachten' is een lofzang op beweging zonder doel en breekt een lans voor het ontdekken van dat wat je niet zoekt.

Een montagevoorstelling met vier fysieke spelers vol energie, toevalligheden en muziek: een voorstelling waar je nou net niet op zat te wachten.

IN DE COULISSEN

Vaak onzichtbaar maar bovenal onmisbaar. Tal van medewerkers in ons huis geven dagelijks het beste van zichzelf om artiesten in de watten te leggen en het publiek een onvergetelijke ervaring te bezorgen. Maak kennis met Arne, die samen met zijn tante Anne het CCKaffee uitbaat.

© Karl Vandewoestijne

“DOEN WAT JE GRAAG DOET.”

Voor of na een voorstelling samen met vrienden of familie bijpraten in het CCKaffee is altijd een goed idee! Recent nog voerden we enkele aanpassingswerken door om het geheel wat op te frissen en de grote verbouwingswerken staan inmiddels ook voor de deur.

Maar geen café zonder bezielers! Arne Vercamer en zijn tante Anne Verhelst houden nu al enkele seizoenen het CCKaffee open en zijn ondertussen een gekend duo in ons huis.

Arne: Toen ik enkele jaren geleden mijn stage in het cultuurcentrum deed werd een tijdelijke overnemer gezocht voor het CCKaffee. Mijn tante vroeg of ik interesse had en ik twijfelde geen moment. Ik organiseerde toen al geregeld concertjes en kleine evenementen in de zalen van het cultuurcentrum waardoor het gebouw me zeker niet vreemd was.

Jullie zitten er drie seizoenen later nog steeds?

Klopt. Oorspronkelijk was het de bedoeling om één seizoen voor onze rekening te nemen, door verbouwingen aan

de accommodatie. Die liepen wat vertraging op, waardoor de overeenkomst werd verlengd. Ondertussen ziet het er naar uit dat het ons laatste seizoen wordt. De tijd is snel gegaan. Als je je niet verveelt gaat alles goed vooruit, zolang je maar blijft doen wat je graag doet.

Je bent altijd al een cultuurliefhebber geweest?

Als DJ draai ik geregeld platen. Zelf een concertje of activiteit organiseren doe ik ook graag. Het was dus evident dat ik de 'cultuurkant' van het kaffee op mij zou nemen en mijn tante de 'sportkant', wat het makkelijk maakt.

Natuurlijk helpen we elkaar uit de nood als het druk is. Een goed contact is belangrijk, aangezien we ook zelf al eens iets op poten zetten in het café.

Het gaat verder dan alleen het CCKaffee openhouden bij voorstellingen?

Klopt. De geboorte van ons festival Wallfest vorig jaar is toch wel iets waar ik trots op ben. Het café was de uitgelezen plek om zo iets te organiseren. Namen als La Jungle en Radio Topkaas trekken toch wel een ander publiek aan dan de reguliere CC-bezoeker.

De optredens in de zomer op de patio buiten behoren ook tot mijn favorieten. De sfeer is altijd ontspannen.

Heb je nog een straf verhaal om met ons te delen?

De vroege aankomst van Roland vorige zomer zal me toch wel bijblijven. Hij moest optreden om acht uur 's avonds maar stond al om één uur dertig aan de deur. Ik heb een hele middag met hem rondgewandeld in Menen en hem rondgeleid. We stopten in de kringloopwinkel, de platenwinkel ... We werden nogal bekeken. Roland is toch best een bekende persoonlijkheid. Op de markt kwamen we een kennis van me tegen. Ik werkte toen nog in de thuis- en ouderenzorg en die persoon dacht dat ik met één van m'n cliënten op pad was (lacht).

OPROEP

De Steiger is constant op zoek naar nieuwe mensen met goesting in vrijwilligerwerk. Heb je een hart voor cultuur, ben je sociaal en ontvang je graag mensen? Dan ben je de geknipte persoon om vrijwilliger te worden bij ons! Check onze website voor meer info en misschien kunnen we wel iets betekenen voor elkaar.

ccdesteiger.be | info@ccdesteiger.be

PO DE

POLITIE + DIEVEN

Één regisseur, twee professionele theateracteurs, vier stagiairs uit 's lands dramaopleidingen en zeventien toegewijde amateurspelers van het lokale toneelgezelschap en de stedelijke kunstacademie. De jongste acteur op scène is twaalf jaar oud, de oudste heeft 71 jaren op de teller. Het is een bont allegaartje dat onder ons dak bijeen is gebracht voor de creatie van POLITIE + DIEVEN.

Jens Dewulf ging een kijkje nemen in de keuken van het creatieproces, dat toen amper een maand eerder begonnen was. Toch zat de sfeer er al goed in, en spatte de passie ervan af.

Voor ik de repetitieuimte van het cultuurcentrum betreed, praat ik al even met Bart Bogaert. Als theaterprogramator is hij zowaar de geestelijke vader van dit groots opgezette toneelproject. De aanleiding: zijn onbehagen over de kloof tussen het professionele theatercircuit en de podiumpraktijk van lokale liefhebbers. "Ik vind het opmerkelijk dat we er maar niet in slagen om die twee werelden dicht bij elkaar te brengen", vertelt hij. "De passie voor theater is langs beide kanten nochtans even groot." En zo is het idee voor **POLITIE + DIEVEN** ontstaan, een project met een duidelijk doel: "Het moet een groot warm bad zijn waarin mensen uit die afzonderlijke werelden samen ondergedompeld worden. Een gemeenschappelijk avontuur, geleid door een badmeester die al vele en heel diverse wateren doorzwommen heeft. En uiteraard hopen we ook in de zaal een heel divers publiek te mogen verwelkomen!"

Sneeuwwitje en de verdwenen zitbanken

De badmeester waarvan sprake, is niemand minder dan Arne Sierens, wiens sappige Gentse accent ik bij aankomst al meteen door de gangen hoor galmen. "Kennen jullie het beste Italiaanse dansnummer ooit?" vraagt hij uitgelaten aan zijn verzamelde spelers wanneer ik het repetitielokaal binnensluip. Nog geen tien seconden later knalt 'Andiamo a commandare' van Fabio Rovazzi door de speakers van zijn smartphone. Het mag dan een herfstige zondagmorgen zijn, de meesten slagen er niet in enkele voorzichtige danspasjes te onderdrukken. "Ik zet tijdens elke repetitie muziek op", vertelt Arne aan mij als we ons even later hebben afgezonderd voor een gesprek. "Muziek trekt alles open."

Muziek werkt niet alleen sfeerbevoorrend, zo blijkt. Ze kan ook als inspiratiebron dienen voor een nieuwe podiumcreatie. "Ken je dat liedje van The Clash, 'Police & Thieves'?" vraagt hij. "Ik vind dat een geweldig nummer. En het onderwerp ervan houdt mij al langer bezig." Zijn hele carrière lang is hij namelijk al mensen aan het interviewen, onder wie ook veel agenten. En zo botst hij al eens op een opmerkelijk verhaal: "Recent nog wandelde ik door het Citadelpark in Gent. Er stond daar een agente die mij vertelde dat de zitbanken waren afgebroken en in de vijver gegooid. 'Dat gebeurt hier regelmatig', zei ze. Ik dacht: dat is het! Dat is de opening van het stuk geworden."

Een andere agent die Arne heeft geïnterviewd is zelfs uitgegroeid tot het hoofdpersonage van het stuk: de 'superflik' en beroemdste undercoveragent van Gent, Roger Lemaigre, beter bekend als 'Sneeuwwitje'. "In 2018 is hij helaas overleden," vertelt Arne, "maar ik heb hem tijdens zijn leven nog gesproken. Die man was razend interessant. Door hem ben ik veel te weten gekomen over de drugscene en de prostitutiesector. Hij zou zelfs maandelijks hebben samengezeten met een dievenbende met de vraag of die aanwezig kon zijn in de prostitutiebuurt om de sekswerkers te beschermen. Niemand mocht dat weten, natuurlijk, maar het gebeurde wel." Die verrassende ontmoeting tussen politie en dieven vormde de kiem waaruit deze nieuwe podiumcreatie aan het groeien is.

Met zijn lading waargebeurde verhalen op zak meerde Arne aan in Mene: "Enkele dagen voor de allereerste corona-lockdown speelden we Mouchette in CC De Steiger. Ik raakte toen weer met Bart aan de praat. Hij zei dat het toch wel goed zou zijn als er eens een grote, serieuze creatie plaatsvond hier in Mene.

Van het een kwam het ander, en hier zijn we nu." Er werd ook snel beslist om van het project een ontmoetingsruimte te maken: professionele acteurs, stagiairs uit de theateropleidingen, jongeren van de lokale kunstacademie en de amateurspelers van Cie Tabloo en de bijhorende jeugdvereniging Canteclae zouden verenigd toewerken naar het eindresultaat.

Geen tekst, maar foto's

Voor de amateurspelers is het wel even wennen. "De manier van werken is heel anders dan wat wij gewend zijn", vertelt Dimitri Vandamme van Tabloo. "Wij krijgen altijd op de eerste dag van de repetities een tekstboek.

Dat is ons vertrekpunt. Bij Arne is dat toch anders. Hij heeft wel al een tekst geschreven en die hebben we in juli één keer gelezen, maar daarna hebben we die niet meer gezien.

We zijn nu vooral aan het improviseren, en op basis daarvan past Arne de tekst gaandeweg aan."

Improvisatie is een vaste waarde in Arne's creatieproces. Daarvoor brengt hij altijd een hoop fotoboeken mee. De spelers kiezen er één beeld uit dat ze vervolgens moeten belichamen, om zo tot verschillende invullingen van hun personage te komen. Die vormen op hun beurt een inspiratiebron voor de tekst die Arne aan het schrijven is. Sofie Marey van Cie Tabloo legt uit: "In een improvisatie met zo'n foto had ik plots het idee om bijna uitsluitend woorden te gebruiken die beginnen met de letter v. Vorige week liet Arne ons een kladtekst zien, en dan merkte ik dat hij dat in een scène had gebruikt voor mijn personage."

Meteen de toneelvloer op moeten zonder een tekst als houvast bleek een uitdaging voor de amateurspelers. Frank Moerman, al sinds 2005 een vaste waarde bij Tabloo, herinnert zich dat zijn eerste improvisatiesessie geen sinecure was: "Je staat daar bij wijze van spreken in je blootje. Maar de tweede keer was ik al meer op mijn gemak en durfde ik meer. Je voelt echt dat je een drempel over gaat. En dat voelt goed." Ook Sofie moest haar grenzen verleggen. "In het begin was ik nog niet zo enthousiast", geeft ze toe. "De manier van werken was zo uit mijn comfortzone dat ik bijna blokkeerde. Ik stond op een bepaald moment met een foto in mijn handen en blijkbaar sprak de twijfel op mijn gezicht boekdelen. Mijn hoofd nam het even over. Een van de professionele spelers heeft mij toen heel goed geholpen om toch verder te kunnen gaan."

Professionelen + amateurs

Ook voor de professionele spelers is de samenwerking verrijkend. Wouter Bruneel, een beroepsspeler met bakken ervaring, zegt bijvoorbeeld nog iets van hen te kunnen leren:

"Ik vind het geweldig hoe puur ze zijn.

De meesten van hen hebben nog nooit geïmproviseerd. Aanvankelijk zijn ze daardoor wat ongemakkelijk, maar ze beseffen nog niet welke kracht daarin schuilt. Als ik improviseer, weet ik terwijl ik bezig ben al min of meer waar ik heen moet om iets 'bruikbaar' voor het scenario op te leveren. Echt improvisatie kan je dat al niet meer noemen, terwijl die amateurspelers zich volledig smijten met een puurheid die ik nooit meer zal hebben. Dat is prachtig om te zien."

Samenwerken met zo'n grote groep amateurspelers is nieuw voor Arne. "Maar er zitten echte toptalenten bij", glundert hij. "En ze hebben natuurlijk al flink wat ervaring opgebouwd. Maar toch: het blijft zoeken voor mij. Zoveel mensen op scène krijgen is geen evidentie." Daarom prijst hij zich gelukkig met zijn rechterhand, Patrick "zeg maar Patje" Deleu. Op de repetitiedag die ik kom meevolgen, is hij er net niet. Het blijkt een van de weinige dagen dat hij er niet is. Toch moet ik hem zeker spreken, vindt Arne: "Die mens is niet te geloven, wat een topacteur!" Aanvankelijk zou hij in deze voorstelling nochtans niet op, maar naast het podium staan als begeleider van de amateurs. "Ik heb hem moeten overtuigen om mee te spelen," zegt Arne, "maar zodra ik hem op scène duwde, was hij niet te stoppen."

**"Het is intussen
duidelijk:
de mayonaise
pakt."**

Ik besluit Patje op te bellen, en leer zo meer over de opvallende loopbaan van deze Menenaar. Nadat hij in Brussel was afgestudeerd als toneelspeler, verkaste hij naar Nederland: "Ik heb daar vier jaar gewoond en gewerkt als acteur, maar dat lukte niet zo goed. Ik had eerder al tegen mezelf gezegd: 'Als ik ooit stop met theater, begin ik een café.' En dus ben ik naar Meneen teruggekeerd en ben een café begonnen. Ondertussen blijf ik wel heel actief in het amateurtheater." Actief is nog een understatement. Ook in deze productie zet Patje meerdere petten op met een aanstekelijk enthousiasme dat ik bij alle betrokken spelers terugzie.

Wanneer ik de repetitieruimtes in het cultuurcentrum verlaat, blijft vooral dat me bij: de gedrevenheid van deze bonte spelersbende. Ze staan hun vrijdagavond, zaterdag en zondag – en binnenkort nog meer dagen – met graagte af aan de creatie van een gezamenlijk project. Ze staan open voor alles, zeker voor ontmoetingen. Het zijn de woorden van Frank die nog nazinderen in mijn hoofd: "Ik ben heel blij met die samenwerking tussen professionals en amateurs, met ook de stagiairs en kinderen erbij. We zijn allemaal zo verschillend, en toch vinden we elkaar. Dat had ik aanvankelijk niet gedacht. Maar het is intussen duidelijk: de mayonaise pakt."

Reportage: Jens Dewulf
Beelden: Jan Valcke

POLITIE + DIEVEN

première

ZA 28/01 | 20.15 U.

INFO + ALLE SPEELDATA
CCDESTTEIGER.BE

Paul D'Haese

Uit de reeks 'Borderline'

BORDERLINE

PAUL D'HAESE

"De grens geeft de eigenheid aan, de kanteling tussen bekend en verschillend. Het is de lijn vanwaar het verlangen naar het andere vertrekt, waaruit de verwondering en verrassing ontstaan."

Dirk de Wachter inleidend op z'n boek Borderline.

DEER —

TENTOONSTELLING

Ons cultuurcentrum ligt in vogelvlucht op exact 266 meter van de Frans-Belgische grens. Die context bepaalt mee de identiteit van onze grensstad Menen, en vaak ook de inhoud van ons artistiek programma. In 2020 nog inspireerde die grens curatoren van het S.M.A.K. om een selectie uit hun collectie in Menen te tonen. Ook fotograaf Paul D'Haese raakte geïntrigeerd door grenzen. Niet de grens tussen twee landen of landsdelen, wel die tussen het vasteland en de zee. Hij fotografeerde tussen 2016 en 2020 ruim 350 kilometer Noord-Franse kust, van Bray-Dunes tot Le Havre. De beelden die hij maakte focussen op wat de mens toevoegde aan die kustlijn. Aan die grens tussen bebouwing en cultuur enerzijds, en weidse leegte anderzijds. Hij maakte 170 foto's die je als een reeks kan zien op de tentoonstelling Borderline. Een reeks, maar geen documentaire. Het is niet zijn bedoeling om een verslag te maken dat als een toeristische brochure kan dienen. De exacte locaties of plaatsnamen doen er niet toe. Het gaat hem puur om de esthetiek, de schoonheid die hij op zijn eigen manier zag en vertaalt naar krachtige foto's.

Je bent niet aan je proefstuk toe, al sinds de jaren '90 ben je met verschillende fotografieprojecten bezig. Wat heeft je er ooit toe aangezet om het fototoestel op te pakken ?

D'Haese: Eind jaren '70 was ik in Ninove actief bij een alternatieve, maatschappelijk geëngageerde stadskrant. Ik maakte daar zwart-wit foto's voor op een hele DIY manier, met een oude camera van mijn vader. Tijdens mijn opleiding tot interieurarchitect bleef ik bezig met fotografie. Jaren later heb ik alsnog een opleiding fotografie gevolgd aan de academies van Anderlecht en Sint-Niklaas. Mijn opleiding tot interieurarchitect heeft wel m'n blik mee bepaald. Dat zie je zowel in mijn onderwerpen zoals architectuur en landschappen, als in de manier waarop ik mijn beelden maak, de kadreering en composities.

De reeks Borderline brengt de Noord-Franse kustlijn in beeld.

Vanwaar je fascinatie voor die streek?

D'Haese: Ik woonde eind jaren '90 in Brussel op een klein appartement. Ik heb toen een half vervallen appartement gekocht in Ault aan de Franse ophaalkust, met zicht op zee. Dat is een heel authentiek dorp vlakbij de baai van de Somme. Het ligt ongeveer in het midden van de kustlijn tussen Bray-Dunes en Le Havre die ik voor de reeks Borderline in beeld heb gebracht. Ik heb dat appartement zelf verbouwd en ondertussen de streek verkend, met de camera in de hand. Tien jaar later heb ik het verkocht en ingeruild voor een Anglo-Normandisch huisje in een dorp vlakbij dat ik ook weer helemaal renoveerde. Ik ben zo lang in de streek gebleven omdat ik enorm aangetrokken ben tot de zee. Ze brengt me rust. Ook de architectuur, sfeer en cultuur is er steeds verbonden met de zee. De sfeer is er ook vaak wat desolaat of zelfs verpauperd, maar dat spreekt me er net in aan.

Desolaat is wel een passend trefwoord, want op geen enkele foto in de hele reeks is

er een mens te zien. Je focuste bewust op de architectuur, het landschap, objecten en het spel in beeld tussen al die elementen. Zijn er nooit mensen op je pad gekomen tijdens al die omzwervingen?

D'Haese: Tijdens het fotograferen ben ik nooit in gesprek geraakt met mensen. Mijn onderwerp is inderdaad niet het portretteren van mensen, maar bij uitbreiding breng ik ze ook niet als figuranten in beeld. Op één enkele foto is er een mens te zien: een duiker die eerder doet denken aan een standbeeld.

Het is me om de sporen van de mens te doen, wat de menselijke cultuur toevoegde aan die kustregio. Wat me bij al die elementen ook aanspreekt is het mysterie. Het is geen documentaire reeks, ik leg niet vast wat er gebeurt om te informeren. Ik zoek naar beelden die esthetisch werken, een spanning of zelfs vragen oproepen. Het is mijn manier van kijken, maar ik hoop er ook de verbeelding van kijkers mee te prikkelen.

Hoe ging je precies tewerk in de vier jaar waarin je de reeks maakte?

D'Haese: Gezien de grote afstanden ging ik meestal met de wagen op pad. In die wagen zat mijn fiets, in de fietstassen m'n apparatuur. Soms ging ik ook gewoon wandelen. Ik kende de streek na al die tijd op m'n duimpje en ging bepaalde locaties verschillende keren opnieuw fotograferen. Soms omdat het licht op die dag anders was, of omdat ik toch een ander perspectief of een andere dialoog wilde creëren. Thuis bewerkte ik de beelden. Het selecteren was het minste werk, want quasi alle foto's zijn uiteindelijk in de reeks, het boek en de tentoonstelling terecht gekomen.

Borderline

Paul D'Haese

vernissage op 13/01 | 19.30 U.

14/01 | 19/02

WEEKDAGEN | 14 U. - 17 U.
ZA & ZO | 14 U. - 18 U.

Tentoonstellingszaal CC De Steiger
GRATIS

"With Borderline, the Belgian artist Paul D'Haese explores the coastal strip from Bray-Dunes to Le Havre. His photographs of the chaotic built-up landscape with its blind walls, parapets and fences ironically depict this coastline as a new "Atlantic wall". In this, they form a masterful visual fable about the desert that can become a country that closes itself off."

Jean-Marc Bodson

Elk jaar nodigen we een seizoenscolumnist uit om te schrijven voor ons magazine. De columnist krijgt vrije ruimte om drie columns te schrijven en te reflecteren over de dingen die hem/haar/hun bezig houden. Dit seizoen is Sofie Verraest te gast.

DE SEIZOENS-COLUMNIST

DE TWEEDE TAALGREN

Sofie,' zei ze, 'Sofie.'

De enige andere keer dat ik mijn naam met zoveel wanhoop heb horen uitspreken, had ik in mijn broek gekakt.

En ik had het gedicht nog wel zo mooi voorgedragen, ging ze verder, hakkellend.

Ze probeerde nog een laatste 'Sofie'.

Dan zweeg ze.

Tijd om m'n rugzak van de grond te rapen.

Het jaar was 2004. Eerste jaar universiteit. De Sofie waarvan sprake was in dit levensstadium enthousiast (over de universiteit), depressief (over de rest) en (as a rule) geweldig onzeker. Ze had, misschien als ode aan de taalgrens waarop ze was opgegroeid, beslist om Nederlands en Frans te gaan studeren en had daarvoor West- voor Oost-Vlaanderen verruild. Om het met Belle Pérez te zeggen, die ze in haar laatste Menense zomer nog had zien optreden op de Wieltjesfeesten: *Hello, world*.

Maar ze zijn voorzichtig aan Belgische universiteiten dat eerste jaar. Ze moeten wel: ze zijn relatief betaalbaar, de Belgische universiteiten, er bestaan studiebeurzen en op een paar uitzonderingen na zijn er geen toegangsexamens.

Dat heet: een brede instroom.

Dat heet: opletten geblazen.

Want er spoelt werkelijk van alles aan.

Ik bijvoorbeeld. Niemand in mijn familie was naar de universiteit geweest. Het leek mij onwaarschijnlijk dat ik zelf ver ging geraken. 't Ging er bovendien een vaart. Na een paar weken al had ik in Nederlandse Taalvaardigheid te maken met iets wat een 'taallabo' heette.

Come on, baby.

Don't be afraid.

In een daarvoor toegerust lokaal zaten we elk apart achter een vaste computer en maakten audio-opnames van – *hello, world* – onszelf. Ik fixeerde het scherm achterdochtig, ontweek mijn eigen reflectie, rommelde nog eens door

de papieren, herlas het gedicht van begin tot einde, en van begin tot einde, en – ik wreef het handzweet aan mijn dijen. Ik controleerde de headset. Ik kuchte een laatste keer. REC.

Flying colors, bitch. M'n uitspraak was – zo bleek – van het beste. *Nu gie.* Ze was opgetogen, de praktijkassistent. Leunde achterover. Liet haar stoel losjes op twee poten kantelen. Glimlachte naar iets in de vage verte. 't Was warm en zonnig voor de tijd van het jaar. Ze nipte van haar koffie. Omdat op m'n audio-opname verder niet veel aan te merken viel, maakte ze een beetje conversatie, informeerde nietsvermoedend naar m'n achtergrond.

Wat het moment was waarop ik er niet meer onderuit kon.

Ik moest iets zeggen.

Mijn mond opendoen en iets zeggen.

Ik wreef het handzweet aan m'n dijen.

Ik kuchte een laatste keer.

'Euh... ewel...'

't Was het soort lokaal, zo bleek, dat sterk resoneert als een stoel er met een klap op zijn voorste poten landt.

'Sofie,' zei ze, 'Maar Sofie toch.'

Hello, world.

This is me.

Ik kon het niet, Nederlands. In het taallabo had ik gedaan alsof, maar eigenlijk kon ik het niet. Niet als het erop aankwam. Niet in een gesprek. Niet in een land, heb ik later begrepen, waar tot een paar decennia vóór mijn geboorte alles van betekenis nog in het Frans gebeurde, en Nederlands, of Vlaams, alleen daar te vinden was waar status en kapitaal niét waren. Zo iets werkt door.

In zo'n land, ontdekte ik later in het semester, hebben Nederlandstaligen een 'zondagse-pakmentaliteit' wat de standaardtaal betreft: ze zijn blij dat ze er een hebben, maar vraag hen niet om er zich goed in te voelen. Te formeel. Te stijf. Ook voor mij. De duur van een gedicht kon ik gerust een beetje hoogdravend zitten doen, maar als ik daarna mezelf moest zijn in een gewoon gesprek – *lat mo zitn*.

Komt nog bij dat het West-Vlaams legendarisch is in hoe sterk het afwijkt van de standaardtaal, en geassocieerd wordt met een lomp agrarisch verleden waarin alleen de velden gecultiveerd zijn.

Hello, world.

Come and see.

Life should be.

Fun for everyone.

Het BRT-journaal werd tien jaar lang voorafgegaan door 'Hier spreekt men Nederlands', een vijfminutenprogramma dat de Vlaamse burger met veel geringschattend optimisme trachtte bij te brengen welke van hun woorden effectief Nederlands waren en hoe ze die dan wel moesten uitspreken. In mijn vroegste onderwijsjaren heette de standaardtaal nog 'ABN', met de 'B' van 'beschaafd'. Ik miste niet alleen een taal. Ik miste een stukje beschaving. Standaardnederlands hoorde in een andere wereld thuis, een Beloofd Land, en ik voldeed niet aan de toegangsvaardigheden. Het was een tweede taalgrens waarop ik opgroeide. Minder geografisch dan de Frans-Nederlandse, maar niet minder reëel.

Won't you open up the door.

And let me in.

Na een meerjarig tussenbedrijf in Gent, Aix-en-Provence en Sofia ben ik weer op de Belgische taalgrens beland, in de Brusselse Rand deze keer, arena van de laatste grote worstelpartij tussen Frans- en Nederlandstalige belangen. 't Is morsig wonen hier, zo tussen de stad en 't land, in een raadselachtige grenszone waar alles door mekaar loopt en er dikwijls mist hangt en je nooit met zekerheid weet in welke taal je iemand moet aanspreken. Om aan het mysterie toe te voegen vond er in 2010, niet zo ver van waar ik woon, een verdwijning plaats die nooit is opgehelderd. Van de Konijnenberg in Dilbeek verdween tussen 1 en 6 september een spandoek, groot en kwalitatief, deskundig bevestigd, typografisch verzorgd. 'Hier spreekt men Nederlands,' stond erop. All caps.

© Bart Van der Straeten

vijf redenen komen naar

RO

DO 09/02 | 20.15 U.
CULTUURCAFÉ | HET APPLAUWS LAUWE

om

te

OM EIJN AAFKE

1.

Met haar dikke beats en analoge synthesizers is Aafke ontegensprekelijk de ongekroonde koningin van de Nederlandstalige electropop.

2.

Het is de eerste échte Belgische tour na twee jaar corona voor Aafke. Ein-de-lijk is het zover en kunnen we haar opnieuw met open armen ontvangen.

3.

Bereid je voor op messcherpe teksten, want Aafke schuwt politiek en feminisme niet. Geen nood, haar kat Henk en pulp-tv zijn ook thema's die geregeld de revue passeren.

4.

Al eerder stond ze onder andere op Lowlands, in Paradiso en op vele andere poppodia. Nu dus ook in Lauwe!

5.

Haar laatste plaat 'Godzilla' wordt door velen beloond met minstens vier sterren. Een greep uit de recensies: "Nooit maakte opgewekte electropop zo stil" en "Een van de beste tekstschrijvers in onze taal" en "Meeslepend, intens, episch, buitengewoon mooi".

Layla Aydoslu, 2021 XII

Na de tweede wereldoorlog en tot rond 1960 domineerde in de Westerse kunstwereld het 'abstract expressionisme'. Je weet wel, de monumentale *action of drip paintings* van Jackson Pollock, of de expressieve schilderijen van Willem De Kooning. Vaak grote doeken, waar je enkel vorm en kleur in zag, en waar de verf soms letterlijk op gespat was en figuurlijk vanaf spatte. Of de eerder verstilde werken van Mark Rothko, met kleurvlakken op een monochrome achtergrond opgebouwd uit verschillende verflagen.

Als reactie op die stroming ontstond in de jaren '60 een nieuwe stijl: het minimalisme.

De kunstenaars gebruikten in deze stijl heel eenvoudige, vaak zelfs gevonden materialen.

Het uitgangspunt was om met die hele gewone, vaak zelfs banale voorwerpen, een dialoog aan te spannen met de omgeving. De dynamiek die daaruit voort kwam, maar ook de eenvoud van het object zelf, vormen de kern van het

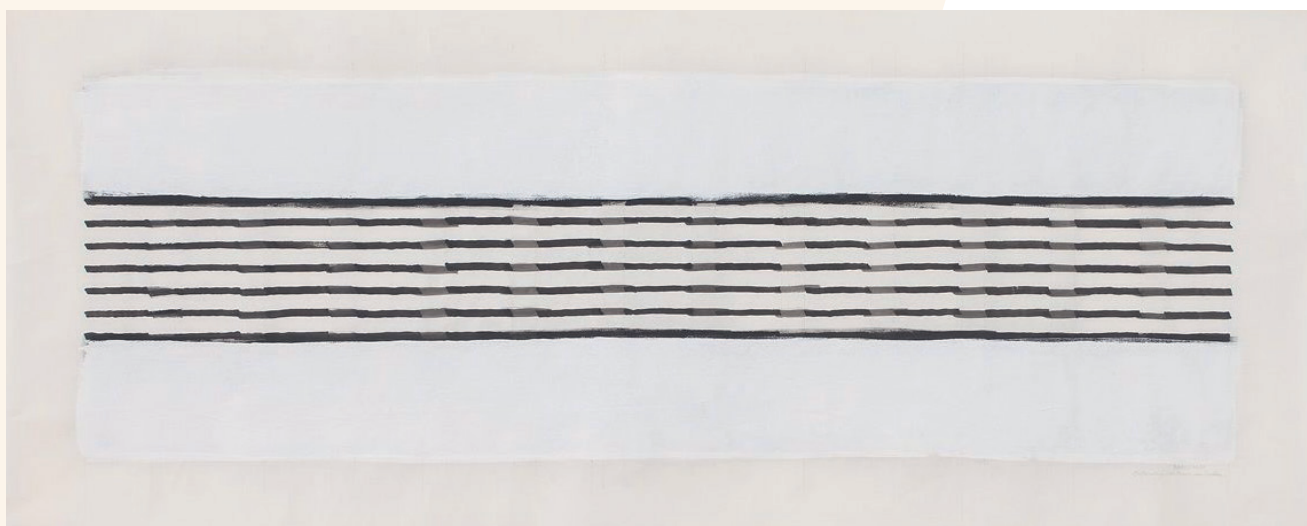
minimalisme. Een bekend voorbeeld is de installatie die Carl Andre in 1968 maakte in het Gemeentemuseum van Den Haag. Hij bezocht een bouwwerf in de buurt en nam er een paar verweerde kabels mee. Die vulde hij aan met andere voorwerpen die velen als afval zouden bestempelen. Hij plaatste ze in het museum en creëerde er iets mee wat ondertussen als een mijlpaal in de kunstgeschiedenis gezien kan worden.

Minimalisme leefde later voort in allerlei kunststromingen, zoals in de Arte Povera die ook heel eenvoudige, alledaagse objecten als onderwerp had. Dat waren in die stroming zelfs vaak gewoon stenen, twijgen of takken.

© Tomas Uytendaele

ABSTRACT EXPRESSIONISME EN MINIMALISME

Bernard Sercu, 'Ontmoeting met Etienne van Doorslaer 2021'

Robie Van Outryve, 'ijkpunt', 1979 - 1982

De tentoonstelling 'Material World' in het stadsmuseum brengt een interessante dialoog tussen de twee stromingen hierboven omschreven.

De schilderijen van Robie Van Outryve, die hij in de jaren '70 maakte, zijn minstens verwant met het abstract expressionisme en de Cobra beweging. De werken van Bernard Sercu refereren dan weer aan zowel het abstract expressionisme van Mark Rothko, als naar het vormelijk minimalisme dat daarna ontwikkeld werd. De ruimtelijke (3D) werken van Leyla Aydoslu zijn dan weer een hedendaagse, vrije interpretatie die onder andere elementen van beide stijlen omvat. Ze gaat in haar praktijk vaak aan de slag met harde en moeilijk te bezweren materialen die ze combineert met onder meer gips, hout, klei, jute, epoxy, papier-maché, isolatieschuim, paraffine en aluminium. De verschillende elementen worden vervolgens samengebracht tot intrigerende constructies, sculpturen en installaties.

28/01/23 | 05/03/23

VERNISSAGE OP 27/01 | 19.30 U.

MATERIAL WORLD

Leyla Aydoslu
Bernard Sercu
Robie Van Outryve

STADSMUSEUM
GRATIS

FOTOGRAFIE- CIRCUIT

Een wandelgang die je van de inkomhal bij de bib naar de theaterzaal brengt: dat is 'De Passage', een lange witte wand met veel natuurlijk licht waar fotografen vaak van houden. Je kan er zowat maandelijks gratis een nieuwe fotografietentoonstelling zien. De komende maanden verwelkomen we Dirk Beyens, Hans Versmissen en Valérie Naessens.

Dirk Beyens

DE STILLE LEEGTE

16/01/23 | 09/02/23

Met het oog van een schilder richt Dirk Beyens zijn focus op onderwerpen waaraan we achteloos voorbijgaan. De lichtinval, het spel van licht en donker, reflecties, transparantie, het ontdekken van vreemde details, schakeringen in kleur... trekken zijn aandacht.

Zijn foto's moeten meer zijn dan mooie schilderijtjes. Zoals een dichter met zijn verzen zijn publiek wil raken, zo wil hij met zijn foto's ontroeren of toch zeker prikkelen.

Hans Versmissen

STRAY DOGS.
OFF THE BEATEN TRACK

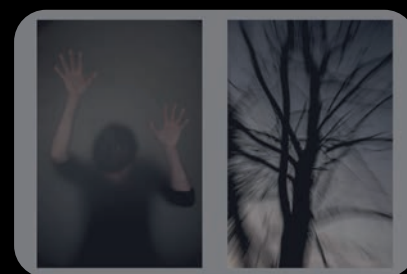
13/02/23 | 09/03/23

'Stray Dogs' verhaalt over de drang om eropuit te trekken, om op avontuur te gaan, om te ontsnappen van een uitgetekend parcours.

'Off the beaten track' is dan weer een prelude die zich afspeelt op grenzen. De grens tussen gaan fietsen en heel ver fietsen.

De grens tussen gekende wegen en nieuwe wegen.

De grens tussen weten wat komt en het avontuur tegemoet treden.

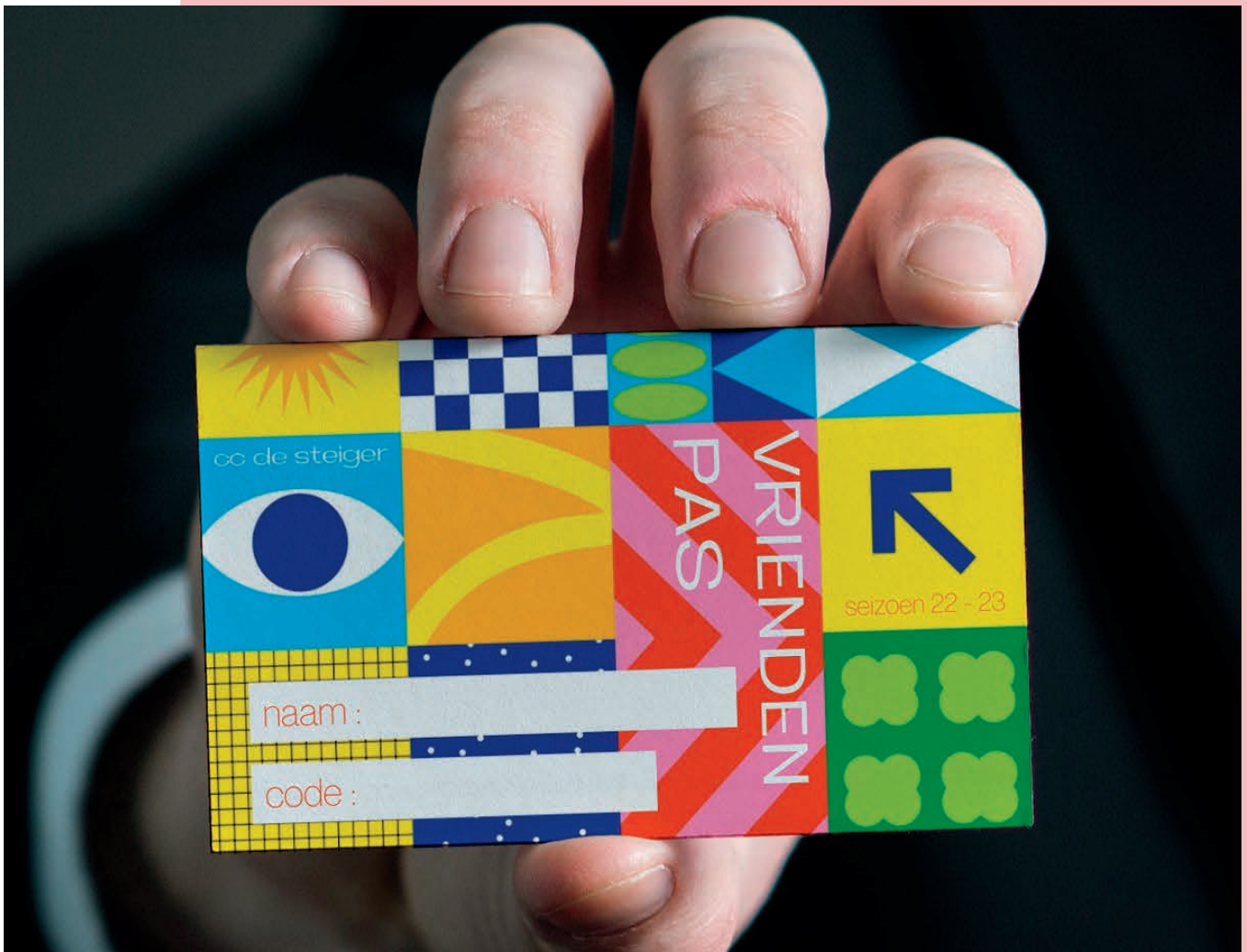
Valérie Naessens

MIND SCAPES

13/03/23 | 30/03/23

Deze fotoreeks geeft je een uniek inzicht in een "depressieve ziel". Valérie Naessens had het tijdens haar depressie moeilijk om gedachten en gevoelens aan de buitenwereld uit te leggen. Met Mind Scapes vat ze deze gevoelens in betekenisvolle beelden. De beelden vormen duo's die elkaar versterken. Een onscherp zelfportret geeft een gevoel weer en krijgt betekenis door het te combineren met een foto van een landschap of alledaags voorwerp.

Ben jij al vriend van CC De Steiger?

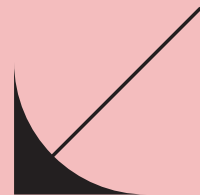
Vriend worden van De Steiger is altijd een goed idee.
Want je geniet het hele seizoen door van cultuur
met een mooie korting en tal van andere leuke
extra's.

Wat zijn je voordelen?

- Je krijgt 3,5 euro korting op voorstellingen (tenzij anders vermeld, want in een beperkt aantal gevallen is het voordeel zelfs groter!).
- We verrassen je met tal van speciale vriendenpas acties doorheen het seizoen in de vorm van extra voordelen, pre-sales, events, meet-and-greets ...
- Je ontvangt drie keer per seizoen gratis dit gloednieuw magazine met allerlei interessante interviews, een blik achter de schermen, uitgelichte voorstellingen ...
- Je ontvangt 4 euro korting bij één inschrijving voor 'hobby en vorming'.
- Je geniet 20% korting op alle expo publicaties.
- We bieden je een gratis rondleiding aan bij elke tentoonstelling in het CC, vaak door de curator of kunstenaars.

Praktisch

- Vriend worden kost 10 euro per seizoen.
- Je ontvangt een persoonlijke code waarmee je zowel, online, telefonisch als aan het onthaal je korting krijgt.
- Je krijgt je eigen fysieke vriendenpas opgestuurd.
- Je vriendenpas is het volledige cultuurseizoen geldig.
- Stap in op eender welk moment en geniet nog voor de rest van het seizoen van de korting en voordelen.

EINDEJAARSACTIE VOOR VRIENDEN

Kom als vriend van De Steiger tot eind januari '23 jouw eindejaarsgeschenk afhalen aan het onthaal. Er is keuze uit tal van kunstboeken met een link naar ons huis.

CHECK [CCDESTEIGER.BE](https://ccdesteiger.be) VOOR ANDERE ACTIES DOORHEEN HET SEIZOEN.

ON THE

DO 16/02 | 20.15 U.
CCKAFFEE | CC DE STEIGER

The Cinelli Brothers

(UK)

The Cinelli Brothers is een project ontstaan uit een gemeenschappelijke passie van de broers Marco en Alessandro voor de elektrische Chicago en Texas blues uit de jaren '60 en '70.

Denk aan opnamestudio's als Chess, Stax en Motown. En artiesten als Otis Redding, Billy Holiday, en Muddy Waters. Dan weet je precies wat voor soort stijl en genre je mag verwachten. The Cinelli Brothers maken deel uit van een nieuwe generatie gepassioneerde muzikanten die de liefde delen voor blues, soul, R&B en de echte authentieke klanken die van de blues een hoeksteen van de muziekgeschiedenis hebben gemaakt. De band won in 2022 de UK Blues Challenge.

DO 16/03 | 20.15 U.
CCKAFFEE | CC DE STEIGER

Curtis Salgado

(USA)

Met een carrière van ruim veertig jaar is Curtis Salgado een bekende naam binnen de blueswereld. Nadat hij The Nighthawks leidde in zijn thuisstad Eugene, Arizona was hij onderdeel van The Robert Cray Band en zanger van Roomful of Blues. Vervolgens vormde hij zijn eigen band en bracht in 1991 zijn debuutalbum uit. Salgado speelde een tijdje bij Santana en trad op met Steve Miller. Ook werkte hij mee met John Belushi aan 'The Blues Brothers'. Zijn laatste album, 'Damage Control' uit 2021, noemt hij zelf 'een rock 'n' roll-plaat met teksten die binnenkomen'.

ROAD

"KLASSIEKE MUZIEK GECOMBINEERD MET WEST-VLAAMSE TEKSTEN PRIKKELEN ME WEL."

Een zevental jaar geleden kwam Gudrun Favoreel samen met haar man terug in Meneu wou. Ze namen meteen een abonnement op De Steiger om zo cultuur in Meneu mee te ondersteunen. Dat ze op zo'n korte afstand van zoveel moois kunnen genieten, vinden ze toch best bijzonder.

Binnenkort staat 'Mozart in het West-Vlaams' van Wannes Cappelle & Nicolas Callot op hun programma. Gudrun vertelt waarom.

De keuze voor Wannes Cappelle was snel gemaakt?

Gudrun: Zeker! Ik zag hem al een paar keer live en dat was steeds een succes.

Kleinkunst en theater is iets wat me sowieso erg aanspreekt. Dat er in het West-Vlaams wordt gezongen, zorgde ervoor dat de beslissing snel was gemaakt. De intieme sfeer van de Sint-Bavokerk in Lauwe lijkt me er de uitgelezen plek voor.

Wat verwacht je van de voorstelling?

Klassieke muziek gecombineerd met West-Vlaamse teksten prikkelen me wel. Zelf ben ik niet meteen de grootste kenner van klassieke muziek maar op deze manier denk ik wel dat het genre opengetrokken wordt naar een ruimer publiek. Ik laat me graag verrassen! We vinden sowieso wel onze gading in het aanbod. Muziek, theater, comedy ... en sinds kort ook de maandelijkse film op dinsdag. Iets nieuws proberen is altijd leuk. Onze Vriendenpas zorgt ervoor dat we alle voorstellingen voordelig kunnen combineren.

Als regelmatige bezoeker van het cultuurcentrum zul je vast al iets merkwaardigs hebben meegemaakt?

Ja, toch wel (lacht). Als trouwe fans boeken we altijd genoeg op voorhand om ons te verzekeren van een mooi plaatsje. Bij comedy is het natuurlijk niet altijd aangewezen om op de eerste rij te gaan zitten. Zo ben ik er ooit eens één keer uitgepikt. Ik was natuurlijk even van mijn melk maar achteraf gezien was het toch wel een leuke ervaring. Dat is zeker een blijvertje!

**Wannes Cappelle
& Nicolas Callot**

Mozart in het West-Vlaams

VR 13/01 | 20.15 U.

SINT-BAVOKERK | LAUWE

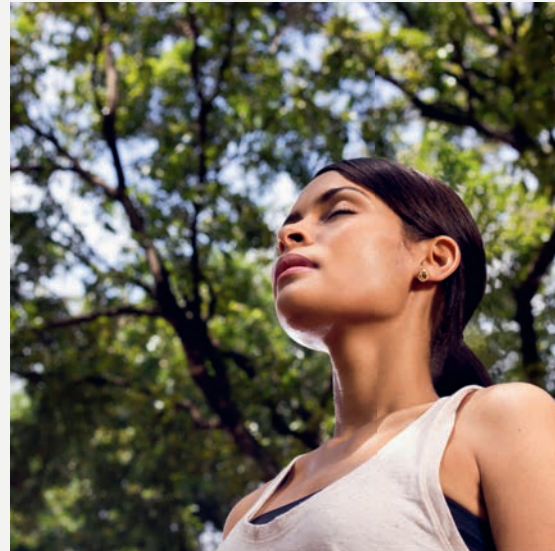
Vierkant- ademhaling

Hendrik Monballieu

docent 'Yoga vanuit het hart'

Yoga gaat over verbinding met jezelf, balans tussen je lichaam en je geest en heeft effect op je algehele welzijn en geluksgevoel. Ademhalingsoefeningen zijn, meer nog dan yogaoefeningen, voor iedereen toegankelijk. Omdat je adem altijd bij je is, vraagt het doen ervan alleen maar je aandacht en een open geest.

De vierkantademhaling is een goede oefening als je onrustig bent of ter voorbereiding op een ingewikkelde taak.

Meer van dit?

Schrijf je in voor de yoga sessies met Hendrik in Mene of die van Lindsay Destorme in Het Applauws in Lauwe.

VIERKANTADEMHALING

1. Ga rechtop zitten of staan.
2. Adem een keer diep in en zucht of adem uit door je mond.
3. Adem 4 tellen diep in (verruim je ribbenkast), hou je adem 4 tellen vast en adem uit in vier tellen. Hou je adem weer 4 tellen vast.
4. Herhaal de vierkante ademhaling 4 keer. Bij je adem vasthouden kan er onnodig spanning zijn in je gezicht. Als je door je mond uitademt, weet je zeker dat je kaken zich ontspannen.
5. Adem nog een keer diep in en uit. Voel het effect even na ...

Tip: Je kunt ook beginnen met 1 tel en dat langzaam opbouwen.

Yoga in Mene

MET HENDRIK

VANAF 13/01: 15 SESSIES OP VRIJDAG OM 9.30 U.

VANAF 16/01: 15 SESSIES OP MAANDAG OM 9.30 U.

VANAF 17/01: 15 SESSIES OP DINSDAG OM 18 U.
OF OM 19.30 U.

Yoga in Lauwe

MET LINDSAY

VANAF 23/01: 15 SESSIES OP MAANDAG OM 19.30 U.

OOK IN ONS AANBOD

Gehaakte BOHO-sjaal

begeleiding: Mieke D'Hooghe

10 DONDERDAGEN
VANAF DO 02/02
VAN 13.30 U. TOT 16 U.

Op basis van diverse haaktechnieken maken we een veelkleurig stuk met plezante motieven volgens jouw favoriete kleur en voorkeur. De gezellige sfeer met een kopje koffie of thee maken het af!

Italiaans voor op reis

begeleiding: Birgit Lampaert

9 WOENSDAGEN
VANAF WOE 08/02
VAN 9.30 U. TOT 11.30 U.

Heb je ook een passie voor Italië? In deze cursus leer je korte dialogen voeren in het Italiaans met het accent op het praktische: de weg vragen, bestellen in een restaurant, je aanbieden aan het onthaal van een hotel, winkelen, converseren met een arts, apotheker, enzovoort ... Dit alles in een zeer gemoedelijke sfeer. Kom gerust een proefles bijwonen. Ciao e arrivederci !

ZIN IN MEER?

Surf naar ccdesteiger.be
klik op **VORMING** en ontdek ons
volledige aanbod.
Schrijf je in!

AGENDA

JAN – APR

'23

JANUARI

di 03/01 | 15:00 u.
theaterzaal

Nietes (4+)
Bronks & Artemis
familievoorstelling

woe 04/01 | 14:00 u.
theaterzaal

Ook muizen gaan naar de hemel (6+)
cinema

vr 13/01 | 20:15 u.
Sint-Bavokerk
Lauwe

Wannes Cappelle & Nicolas Callot
Mozart in het West-Vlaams

za 14/01 | 20:00 u.
GC Gilwe
Geluwe

Tom Helsen
Zin om je Tom Helsen

za 14/01 | 20:00 u.
zo 15/01 | 15:00 u.
theaterzaal

Nieuwjaarsklanken 2023
Kon. Volksharmonie Sint-Jozef Menen
www.volksharmoniemenen.be

te gast

vr 20/01 | 20:15 u.
Sint-Niklaaskerk
Rekkem

Riptunes

za 28/01 | 20:15 u.
theaterzaal

Politie + Dieven
Arne Sierens | CIE TABLOO
PREMIÈRE!

za 28/01 | 20:00 u.
GC Forum
Wervik

Knechten van de koers
Christophe Vandegoor, Jelle Cleymans,
Joost van Hyfte

JANUARI

zo 29/01 | 15:00 u.
theaterzaal

Politie + Dieven
Arne Sierens | CIE TABLOO

FEBRUARI

speeldata februari
ccdesteiger.be
theaterzaal

Politie + Dieven
Arne Sierens | CIE TABLOO

do 09/02 | 20:15 u.
Cultuurcafé
Het Applaus

Aafke Romeijn

zo 12/02 | 15:00 u.
Wijndomein Ravenstein
Wervik

Lieven Tavernier
De Leiesessies

di 14/02 | 20:15 u.
theaterzaal

C'mon C'mon (AL)
cinema

do 16/02 | 20:15 u.
CC KAFFEE

The Cinelli Brothers
On the Road

di 21/02 | 15:00 u.
studio

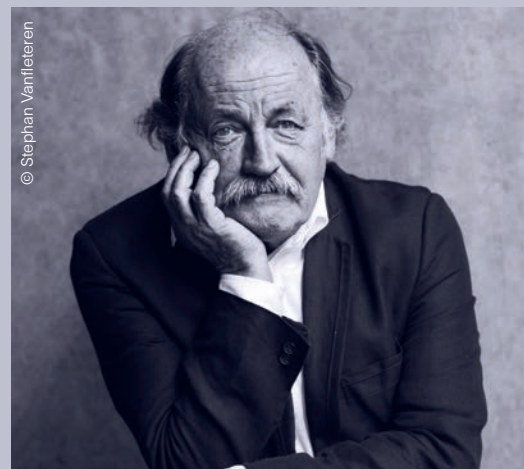
Compagnie (4+)
O Quel Dommage
Ma tache / Mijn vlek
familievoorstelling

za 25/02 | 14:00 u.
theaterzaal

Raya & de Laatste Draak (6+)
cinema

© Steven Troch Band
Steven Troch Band
 De Leiesessies
 19/03

© Stephan Vanfleteren
Lieven Tavernier
 De Leiesessies
 12/02

© Creadance DiVa
Kreadance DiVa Wevelgem
 Showcase 2023
 01/04

te gast

© Danscompagnie TROS
Danscompagnie TROS Wervik
 dansvoorstelling
 11/03 | 12/03

te gast

© Comedyshows
Urbanus
 Bis Bis Bis
 04/03

te gast

© Kon. Volksharmonie Menehen
Nieuwjaarsklanken 2023
 Kon. Volksharmonie Sint-Jozef Mene
 14/01 | 15/01

te gast

MAART

vr 03/03 | 20:15 u.
theaterzaal

Erik Van Looy
Verslaafd

za 04/03 | 20:00 u.
theaterzaal

te gast

Urbanus
Bis Bis Bis
info: comedyshows.be

zo 05/03 | 11:00 u.
studio

Triunfal Quintet

vr 10/03 | 20:15 u.
studio

Riten
Lien Thys & Tim Bogaerts

za 11/03
15:00 u. | 19:00 u.
zo 12/03 | 15:00 u.
theaterzaal

te gast

**Danscompagnie
TROS Wervik**
dansvoorstelling
info: danscompagnietros.be

do 16/03 | 20:15 u.
CC KAFFEE

Curtis Salgado
On the Road

zo 19/03 | 15:00 u.
Wijndomein Ravenstein
Wervik

Steven Troch Band
De Leiesessies

zo 19/03 | 15:00 u.
theaterzaal

**Hier zit niemand op
te wachten (8+)**
BonteHond & Orkater

vr 24/03 | 20:15 u.
theaterzaal

Een of andere Rus
Arsenaal & Het Kwartier/ Freek Mariën
EXTRA: inleiding om 19.30 u.

vr 25/03 | 20:15 u.
theaterzaal

Bart Van Loo
De Bourgondiërs

do 30/03 | 20:15 u.
theaterzaal

HURORAM
Hugo Matthysen

di 28/03 | 20:15 u.
theaterzaal

Petite Fille (12+)
cinema

APRIL

za 01/04 | 19:30 u.
theaterzaal

te gast

**KREADANCE
Wevelgem**
Showcase 2023
info: kreadancediva.peepl.be

vr 14/04 | 20:15 u.
theaterzaal

**Long day's journey
into night**
Zuidpool

za 15/04
14:00 u. | 18:00 u.
theaterzaal

te gast

**MarieFlo's Dans-
center**
dansvoorstelling
info: marieflo.be

za 22/04
theaterzaal

te gast

**Dance Waves
Competition**
danswedstrijd
info: dancewavescompetition.com

vr 21/04 | 20:15 u.
theaterzaal

Stijn Van de Voorde
For those about to rock more

do 27/04
18 | 19.30 | 21 u.
op locatie

**3 geraniums op een
vensterbank**
Joren Vandenbroucke
& Annelies Van Hyfte

TENTOONSTELLINGEN

28/01 - 05/03
stadsmuseum

tentoonstelling

**MATERIAL
WORLD**

Leyla Aydoslu
Bernard Sercu
Robie Van Outryve

14/01 - 19/02
tentoonstellings-
zaal
van het CC

BORDERLINE

tentoonstelling
Paul D'Haese

doorlopend open
tijdens de
openingsuren
van het CC

DEPOT TAHON

Info & Colofon

Volg ons

f /desteigermenen

@ @ccdesteigermenen

Info & tickets

Waalvest 1 - 8930 Mene
+32(0)56 51 58 91
info@ccdesteiger.be
www.ccdesteiger.be

Openingsuren

ma, wo & vr: 8.30 - 17 u.
di: 8.30 - 12 & 13 - 17 u.
do: 10 - 12 & 13 - 19 u.
za: 9 - 12 u.

Coördinatie & eindredactie

Shari Platteeuw

Werken mee: Bart Bogaert, Joeri Dewagenaere, Jens Dewulf, Shari Platteeuw, Philippe Seys, Ria Vandamme, Ans Van Gasse, Chiel Vandenbergh, Sofie Verraest

Vormgeving: Newdays, Shari Platteeuw

Druk: Zwartopwit

Oplage: 2500 exemplaren

Coverbeeld: NIETES - Bronks & Artemis
© Illias Teirlinck

Dit magazine werd gedrukt met groene stroom, met vegetale inkt op gerecycleerd papier en optimaal getransporteerd.

Met de steun van

Het beheer en de verwerking van je adresgegevens gebeurt conform de Europese en Belgische privacywetgeving. Uitschrijven op onze communicatie, adresgegevens wijzigen of verwijderen kan op elk moment. Tijdens voorstellingen kunnen sfeerbeelden van het publiek gemaakt worden.

CC
de steiger

UIT in Meneen

Afgiftekantoor 8500 Kortrijk Mail - P2A6007

Maandelijks - verschijnt niet in augustus

EXTRA EDITIE

V.U. Griet Vanryckegem, Waalvest 1, 8930 Meneen

PB-PP|B-42197
BELGIE(N)-BELGIQUE